

Instrumentos útiles per la independència

Ja han passat sis anys des de la sentència de l'Estatut i des de llavors cada 11 de setembre és un neguit davant la nova convocatòria que ha de mobilitzar la ciutadania per reivindicar els drets nacionals de Catalunya. Per una banda els mitjans espanyols intenten minimitzar quan no ignorar la riuada incontestable de gent que, any rere any, s'ha anat congregant en forma de manifestació, de Via o de V baixa. Si més no per la banda catalana, cada any resulta més complicat saber si aquesta capacitat mobilitzadora, nascuda genuïnament de la ciutadania, serà finalment una manifestació amb finalitats que poc tenen a veure amb la independència i molt amb les ànsies de poder d'uns o les mocions de confiança d'altres.

L'11 de setembre ha representat sempre un dia important per la militància d'ICV com ja ho va ser també en el seu moment pel PSUC. Cap dels dos partits s'han definit mai com a organitzacions independentistes però sí autodeterministes i que en el seu interior acullen totes les sensibilitats a favor del dret a decidir unides per un mateix sentiment: ser profundament catalanistes i d'esquerres. I fem memòria: per una mateixa trajectòria de lluita antifranquista i de defensa del català com a llengua preferent i vehicular. A les manifestacions de la diada majoritàriament hi ha participat sempre la militància d'ICV vetllant en tot moment per abandonar les propostes dels eslògans poc inclusius, perquè les manifestacions no fossin utilitzades com a munició electoral o com a mitjà de suport als presidents. No sempre ens n'hem sortit però ICV hi ha estat sempre present, d'una manera o una altra.

Els independentistes d'ICV som atípics sí, i minoritaris en els temps que corren. Ho som perquè tenim clar que no volem perdre el temps en empats permanents entre Catalunya i el TC. Perquè no volem ser estafats per la dreta per tal de que "el procés" sigui l'instrument més efectiu per continuar beneficiant als de sempre, a les elits que dirigeixen les polítiques neoliberals que JxSí i el PP i practiquen i aproven de forma quotidiana al Parlament, mentre segueixen amb la política del peix al cove al Congrés. La dreta s'entén amb la dreta diuen. I diuen bé quan en les comissions o els plens es tracten les polítiques socials o mediambientals, que és on solen desaparèixer els focus mediàtics, i es posen d'acord per aprovar projectes especuladors com el BCN World o per mantenir els concerts milionaris a les escoles de l'Opus Dei.

De fet, pot ser ja no som tan minoritaris quan en el seu article en Pere Pugès, cofundador de l'ANC (ARA agost 2016), reconeix que amb la via de la "desconnexió i la desobediència" fem el joc als aparells de l'estat espanyol substituint el que cal fer, pel que es pot fer "actuant de manera subordinada a l'estratègia de l'adversari". El Noi del Sucre ho tenia clar al 1919 quan deia que no importava la intensitat en la que la burgesia catalana proclamés el seu catalanisme perquè si tenen clar que perillan els interessos de la seva classe, corren cap a Madrid a defensar els interessos de la monarquia centralista. En donem fe, ja vam veure el cinisme amb el que el PDC regalava gratuïtament els seus vots a PP i C'S per tal de que constituïssin majoria a la mesa a canvi d'un grup propi que finalment no van aconseguir. Venuts per un plat de lleties que no es van poder menjar.

Als independentistes d'ICV ens exigeixen que tanquem els ulls i ens tapem el nas mentre veiem passar els pactes amb el PP i les rialles a C'S, mentre ens retallen drets socials i laborals en pro d'una independència que ha d'arribar gràcies a un full de ruta que creu que n'hi ha prou amb

“preparar estructures d’estat” i “proclamar la independència”. Tan de bo!..., i si és així, que ho dubtem seriosament, serem els primers en aplaudir i dir que estàvem equivocats. El cas és que estem convençuts de que aquest full de ruta unilateral no va enlloc, i que els que el venen com única via possible, en privat fan un altre discurs i reconeixen que és “una estratègia per tensionar les relacions amb l’Estat”. Malgrat tot no veiem a Rajoy gaire nerviós, ans al contrari, a cada resolució del Parlament, hi ha preparada una resolució del TC i així qui dia passa any empeny i res canvia. De debò que no, la gent d’ICV no som aquí per tibar d’antigues estratègies de la dreta per fer bullir l’olla mentre ens escuren els plats. Els independentistes d’ICV volem la independència i la volem de forma efectiva. És cert que després dels resultats de les eleccions generals no ho tenim gens fàcil per dur a terme el referèndum vinculant que ECP ha defensat i continuarà defensant, almenys no en aquesta legislatura, però no podem perdre de vista que per primer cop el referèndum ha estat en diferents taules de negociació per formar govern a nivell estatal i això sí que inquieta Rajoy i C’S a qui hem vist bellugar el cul per seduir al PSOE i assegurar-se que no pacta amb Unidos Podemos i les seves confluències. Tenim fets que demostren que la via del referèndum és la més realista i alhora més possible, i és que de 46 congressistes a favor d’un referèndum per Catalunya hem passat a 96 en menys d’un any, augment que, a més, no han estat flor d’un dia, sinó que es tracta de gairebé un terç del congrés refermat en dues eleccions consecutives.

Per això, ara més que mai si volem sumar suports i un reconeixement de la comunitat internacional a una reivindicació justa com la del nostre dret a decidir, cal recuperar la mobilització ciutadana més enllà de l’11 de setembre en pro d’un referèndum vinculant que aixequi simpaties com les que van mobilitzar al Partit Verd Europeu durant les darreres eleccions europees, les del Fòrum de Sao Paulo o bé al propi Parlament Danès, el Folketinget. Tres posicionaments en suport al Dret a Decidir que han estat gestionats per ICV. Trobar suports a favor del dret a decidir del poble de Catalunya a nivell internacional no és fàcil però trobar-ne a favor de la independència proclamada sense un referèndum vinculant és una quimera impossible.

Cal recuperar el catalanisme popular i no confondre sistemàticament els conceptes donant per fet que la gran majoria està a favor de la independència sense abans haver pogut dotar els nostres ciutadans d’una eina vinculant que mobilitzi tant els del sí, com els del no, com els de l’abstenció. Els independentistes hem de ser conscients que els demòcrates que en un referèndum voldran votar No, són uns aliats imprescindibles per aconseguir un referèndum que serveixi políticament. Mal ens pesi, malgrat haver estat grans demostracions de força això no ho van aconseguir ni el 9N, ni les plebiscitàries del 27S.

Seguim i seguirem defensant el referèndum vinculant perquè els independentistes d’ICV sabem que és la única via per arribar a la independència. Però davant una nova negativa del Congrés no ens quedarem aturats, tenim molta feina a fer, molta gent i moviments socials per convèncer!..., i què és la política democràtica sinó l’art de convèncer en allò que és just i necessari? Cal explorar i trobar encara més aliances, més enllà de Unidos Podemos i les confluències al País Valencià, Balears, Euskadi i Galícia. Cal explorar totes les sensibilitats internacionals a favor dels dret a decidir dels pobles. Ara és el moment d’anar més enllà de l’estricte àmbit polític, i de construir conjuntament amb les altres classes populars de forma

solidària, de reunir el màxim d'aliats dels diferents moviments socials, sindicals i laborals, de la cultura, de l'economia.

Seguir pensant que ho hem de fer sols o que ho podem fer sols en un món fortament interdependent i globalitzat, és el pitjor error conscient o inconscient, que ha pogut cometre l'independentisme.

